

STALJIN, GOVOR NA 19. KONGRESU KPSS

14. oktobar 1952.

Drugovi,

Dozvolite mi da izrazim zahvalnost u ime našeg kongresa, svim bratskim partijama i grupama čiji su predstavnici počastvovali naš kongres svojim prisustvom, ili koji su poslali kongresu pozdravne poruke. Izražavam zahvalnost za bratske pozdrave, za želje za uspehom, za poverenje.

Za nas je posebno dragoceno to poverenje koje znači spremnost za podršku našoj partiji u njenoj borbi za svetlu budućnost naroda, u njenoj borbi protiv rata, u njenoj borbi za očuvanje mira. Bilo bi pogrešno misliti da našoj partiji, postavši moćnom silom, podrška nije potrebna. To nije tačno. Našoj partiji i našoj zemlji uvek je trebalo i trebaće poverenje, simpatije, i podrška bratskih naroda van naših granica. Osobenost te podrške je u tome da svaka podrška miroljubivim stremljenjima naše partije od strane bilo koje bratske partije označava, ujedno, podršku sopstvenog naroda u njenoj borbi za očuvanje mira. Kada su radnici Engleske 1918 i 1919 godine u vreme oružanog napada engleske buržoazije na Sovjetski Savez organizovali borbu protiv rata pod parolom „dalje ruke od Rusije“, to je bila ta podrška, podrška pre svega borbi svog naroda za mir, a potom i podrška Sovjetskom Savezu. Kada drug Torez, ili drug Toljati izjavljuju da njihovi narodi neće ratovati protiv naroda Sovjetskog Saveza, to jeste ta podrška, podrška pre svega radnika i seljaka Francuske i Italije, koji se bore za mir, a potom i podrška miroljubivim stremljenjima Sovjetskog Saveza. Ta osobenost uzajamne podrške objašnjava se time da interesi naše partije ne samo da ne protivreče, već obrnuto, slivaju se sa interesima miroljubivih naroda. Što se tiče Sovjetskog Saveza, njegovi interesi su neodvojivi od stvari mira u celom Svetu. Jasno je da naša partija ne može ostati dužna bratskim partijama, i ona sama je dužna sa svoje strane da im pruža podršku, a takođe i njihovim narodima u njihovoj borbi za oslobođenje, u njihovoj

borbi za očuvanje mira. Kao što je poznato, ona upravo tako i postupala. Nakon preuzimanja vlasti od strane naše partije 1917. godine, i posle toga kada je partija preduzela istinske mere ka likvidaciji kapitalističkog i zemljoposedičkog ugnjetavanja, predstavnici bratskih partija su se oduševljavali hrabrošću i uspesima naše partije, prisvojivši joj naziv "udarna brigada" svetskog revolucionarnog i radničkog pokreta. Time su izražavali nadu da će uspesi "udarne brigade" olakšati položaj narodima opterećenih pritiskom kapitalizma. Mislim da je naša partija opravdala te nade, naročito tokom Drugog svetskog rata, kada je Sovjetski Savez uništivši nemačku i japansku fašističku tiraniju, izbavio narode Evrope i Azije od opasnosti fašističkog ropstva. Naravno, vrlo je teško bilo ispuniti tu počasnu ulogu, iako je "udarna brigada" bila jedna i jedinstvena, a bilo je potrebno da izvrši tu vodeću ulogu gotovo sama. Ali, to je tako bilo. Danas je sasvim drugo vreme. Danas, kada su se od Kine i Koreje, do Čehoslovačke i Mađarske pojavile nove "udarne brigade", u vidu zemalja narodne demokratije, sada je našoj partiji lakše da se bori, pa i rad je postao veseliji. Naročitu pažnju zalužuju one komunističke, demokratske ili radničko-seljačke partije koje još nisu došle na vlast, koje su nastavile rad pod petom buržoaskih drakonskih zakona. Njima je, naravno, teže da rade. Međutim, njima nije toliko teško da rade koliko je bilo teško nama, ruskim komunistima, u periodu carizma, kada je i najmanji korak napred smatran teškim zločinom. No, ruski komunisti su izdžali, ne bojeći se teškoća, i pobedili su. To isto će se desiti i sa tim partijama. Zašto tim partijama nije toliko teško da rade, u poređenju sa ruskim komunistima u vreme carskog perioda? Prvo zato što oni imaju pred očima takve primere borbe i uspeha, kakvi su u Sovjetskom Savezu i zemljama narodne demokratije. Samim tim, oni mogu da uče na geškama i uspesima tih zemalja, i time olakšati svoj rad. Drugo, zato što je sama buržoazija - glavni neprijatelj oslobodilačkog pokreta, postala drugačija, izmenila se na ozbiljan način, postala je još reakcionarnija, izgubila vezu sa narodom, i time oslabila samu sebe. Jasno je da takvo stanje takođe mora olakšati rad revolucionarnih i demokratskih partija.

Ranije je buržoazija dozvoljavala sebi liberalizaciju, branila je buržoasko-demokratske slobode, i time gradila sebi popularnost u narodu. Danas od liberalizma nema ni traga. Ne postoji više tzv "sloboda ličnosti", prava ličnosti se priznaju samo onima kod kojih je kapital, dok se svi ostali građani smatraju sirovim ljudskim materijalom, koji služi jedino eksploataciji. Zgažen je princip ravnopravnosti ljudi i nacija, on je zamenjen principom punih prava eksploatatorske manjine, i obespravljenosti eksploatisane većine građana. Zastava buržoasko-demokratskih sloboda bačena je "za bort". Mislim da tu zastavu treba da podignete vi, predstavnici komunističkih i demokratskih partija i poneti je napred, ako želite okupiti oko sebe većinu naroda. Nju niko drugi više nema da podigne. Ranije se buržoazija smatrala onom koja je na čelu nacija, branila je prava i nezavisnost nacije, stavljajući se "iznad svega". Sada nije ostalo ni traga od "nacionalnog principa". Sada buržoazija prodaje prava i nezavisnost nacije za dolare. Zastava nacionalne nezavisnosti i nacionalnog suvereniteta bačena je "za bort". Nema sumnje da misija podizanja te zastave pripada vama, predstavnicima komunističkih i demokratskih partija, i da je ponesete dalje, ako hoćete da budete patriote svoje zemlje, ako želite postati rukovodeća sila nacije. Nju više niko drugi ne može podići.

Tako stoji stvar u ovom trenutku, Naravno, sve to treba da olakša rad komunističkih i demokratskih partija, koje još nisu došle na vlast. Samim tim, postoje sve osnove da računamo na uspehe i pobedu bratskih partija u zemljama gospodstva kapitala.

Neka žive naše bratske partije!

Neka žive rukovodioci bratskih partija!

Neka živi mir među narodima!

Dole potpaljivači rata!